

son. Till suppleanter i styrelsen omvaldes förste landskanslist Åke Pedersen och länsassessor Knut Egardt.

Till revisorer omvaldes förste upp-
bördsassistent Gustaf Lind och förste
landskanslist Tage Johanson med härads-
skrivare Stig Möller som suppleant.

Vid efterföljande styrelsesammanträde
konstituerade sig styrelsen sålunda att till
ordförande valdes lantbrukare Erik Pet-
tersson, Bingsgårde, Hallandsås, till vice
ordförande kronokamrer Axel Kumlin,
Halmstad, och till sekreterare och kassa-
förvaltare häradsskrivare Gösta Thell,
Kungsbacka. Till att representera för-
eningen vid Riksförbundets årsmöte ut-
sågs samtidigt lantbrukare Erik Petters-
son med häradsskrivare Gösta Thell som
ersättare.

Efter avslutade förhandlingar höll byrå-
chefen hos riksskattenämnden Bengt Boh-
man ett föredrag, vari han bl. a. redogjor-
de för riksskattenämndens verksamhet.

TOR:s yttranden

Sedan Taxeringsnämndsordförandenas
Riksförbund beretts tillfälle inkomma med
utlåtande över en inom finansdeparte-
mentets rättsavdelning upprättad prome-
moria med förslag till ändrade bestäm-
melser vid inkomsttaxering om högsta
belopp för extra avdrag vid nedsatt skat-
teförmåga, får förbundet anföra följande.

Bestämmelserna om extra avdrag för
nedsatt skatteförmåga samt för existens-
minimum har vid tillämpningen under
årens lopp visat sig väl snäva för att till
fullo medgiva beaktande av de omständig-
heter, som motiverar avdrag. Förhållan-
det har varit bestående även om beloppen

för ortsavdrag och extra avdrag succes-
sivt höjts. Nuvarande regler har verkat
så, att tillräckligt utrymme för extra av-
drag åt flerbarnsfamiljer kommit att sak-
nas.

Mot bakgrunden av anförda omstän-
digheter har en reformering av bestäm-
melserna om extra avdrag sedan länge
synts påkallad. Vad som i promemorian
i förevarande avseende föreslagits kan
förbundet i stort sett ansluta sig till. Väl
kan sägas att fullt beaktande av skatte-
förmågeprincipen skulle kräva slopande
av maximeringen av det extra avdraget.
De ojämnheter i tillämpningen, som här-
av kunde bli följden, torde emellertid tala
emot en så radikal lösning.

I ett par avseenden föreligger enligt
förbundets mening anledning till detalj-
anmärkningar.

I existensminimifallet föreslås beträf-
fande skattskyldig med oförsörjda barn
att avdraget för varje sådant barn "må"
ökas med ett halvt för ensamstående gäl-
lande ortsavdrag. Det framgår inte klart,
om med bestämmelsen åsyftas att beskatt-
ningsnämnd i enskilt fall skall kunna in-
gå i prövning, om sålunda förhöjt avdrag
skall beviljas eller inte eller om det kan
sättas till lägre belopp än vad som mot-
svarar ett halvt för ensamstående gällande
ortsavdrag (jämför beträffande ömman-
de omständigheter uttrycket "icke fast-
ställas till högre belopp än"). Med hän-
syn till att extra avdrag aldrig ansetts
obligatoriskt utan förutsätter individuell
prövning av skatteförmågan i varje sär-
skilt fall, synes beskattningsnämnd böra
tillerkännas full prövningsrätt såväl be-
träffande frågan om avdrag skall beviljas
som beträffande avdragets storlek.

Är inkomsten högre än existensmini-
beloppet men inte så stor, att inkomsten

minskad med skatten därå uppgår till existensminimum, bör avdrag för nedsatt skatteförmåga beviljas med så stort belopp, maximerat enligt angiven grund, att större skatt inte kommer att uttagas än att inkomsten, minskad med skatten, uppgår till beloppet av existensminimum. Detta betyder att den skattskyldige intill visst inkomstläge inte kan ha intresse av att förtjäna mera än upptill det maximala existensminimibeloppet. Behov synes föreligga av någon form av avtrappningsbestämmelse, som gör att den skattskyldige får behålla åtminstone någon del av den överskjutande inkomsten, exempelvis hälften.

*

Sedan Taxeringsnämndsordförandenas Riksförbund beretts tillfälle avgiva yttrande över en inom finansdepartementet upprättad promemoria med förslag till förenklat taxeringsförfarande i fråga om inkomst i annan kommun än hemortskommunen, m. m., får förbundet anföra följande.

Under senare år har vid flera tillfällen åtgärder föreslagits i syfte att förenkla deklara-tions- och taxeringsförfarandet. Även det nu föreliggande förslaget är tillkommet i förenklingssyfte. Granskningen av detsamma måste ske med huvudsaklig utgångspunkt från frågan, om skälig anledning föreligger till antagande, att de föreslagna bestämmelserna leder till åsyftad verkan.

Till en början får konstateras, att förslaget för de skattskyldigas del måste betyda en arbetslättning. Ägare till en- och tvåfamiljsfastigheter slipper avlämna särskild självdeklaration, något som nu beräknas ske i cirka 177.000 fall. Företag av riksomfattande storlek eller i övrigt

av betydande omfattning kan nu få avlämna särskild självdeklaration till praktiskt taget alla eller flertalet (åtskilliga) län, ett förfarande som kan bli än mera komplicerat, om länet är uppdelat i flera särskilda distrikt för juridiska personer. Företag av den sistnämnda typen tillhör just den kategori, som har rörelsen ut-spridd över stora delar av landet.

Man skulle på grundval av det anförda kunna utgå ifrån, att det föreliggande förslaget ur de skattskyldigas synpunkt torde möta reservationslöst bifall. En punkt i förslaget motsäger emellertid detta antagande. Debitering av kommunalskatt skall, när det gäller näringsgrenar bedrivna utanför hemorten, ske efter beräknad genomsnittlig utdebitering — en metod som väl i och för sig bland de i promemorian skisserade får betraktas som den bästa. Denna metod betyder emellertid, att vissa skattskyldiga med fastighet eller rörelse i kommun utom hemorten med låg utdebitering kommer att få vidkännas en kommunalskatt, som är högre än den som gäller för denna kommuns invånare i övrigt. Inför en sådan konsekvens torde de skattskyldiga föredraga mödan av särskild självdeklara-tions avlämnande. I vad arbetet gäller upprättandet av särskild självdeklaration för en- och tvåfamiljsfastigheter måste det med blankettens nuvarande avfattning anses synnerligen lindrigt. Metoden innebär dessutom en skattedebitering, som för ett genomförande torde kräva kommunallagsändring.

Ser man förslaget ur taxeringssynpunkt förefaller det högst tveksamt, om den åsyftade förenklingen verkligen kommer att uppnås. Ett omfattande rapporteringssystem med ty åtföljande anteckningsskyldighet hos den mottagande taxe-

ringsnämnden förutsättes skola äga rum. Med hänsyn till svårigheten att i hemortskommunen bevaka alla skatteobjekt föreligger dessutom risken att sådan "tapas bort".

Det sistnämnda för tanken över till taxeringens effektivitet. Denna torde komma att eftersättas med det föreslagna taxeringsförfarandet. Avdrag i förvärvskällorna jordbruksfastighet och annan fastighet — minskning i skogs ingångsvärde, reparationskostnader m. m. — kan i allmänhet lättare bedömas av taxeringsnämnden i den ort, där fastigheten är belägen. Rörelsen kan likaledes lättare uppsåras i rörelsekommunen än i vederbörandes hemortskommun. I fråga om förslag, fallande under mellankommunala prövningsnämndens handläggning gör sig väl sådana synpunkter mindre gällande, men här träder frågan om fördelning av kommunalskattepliktig inkomst mellan olika kommuner i förgrunden. Taxeringsnämnden i hemortskommunen intar i sådana fall en icke helt opartisk ställning.

Det förutsättes att taxeringsnämnden i hemortskommun — "med mindre det samma uppenbarligen icke är erforderligt" — skall höra vederbörande taxeringsnämnd i fastighets- eller rörelsekommunen. Ett sådant system blir emellertid icke lika effektivt som då särskild självdeklaration är tillgänglig i fastighets- eller rörelsekommunen. I många fall skulle dessutom meddelande av anstånd med avgivandet av självdeklaration komma att oskäligt försena apparaten med yttrandes inhämtande och avgivande.

Det kommunala intresset av så högt skatteunderlag som möjligt skulle otvivelaktigt bli lidande, om taxeringsnämnden i fastighets- eller rörelsekommunen

på sätt som föreslås blir satt i andra hand.

Sammanfattningsvis får förbundet anföra, att det föreliggande förslaget knappast torde vara ägnat att nu genomföras. En förutsättning härför torde i varje fall vara, att en databehandlingsform gör de lokala skattemyndigheterna bättre rustade att övertaga å taxeringsnämnden fallande tekniska uppgifter.

*

Sedan Taxeringsnämndsordförandenas Riksförbund beretts tillfälle avgiva yttrande över en av särskild sektion inom skattelagssakkunniga upprättad promemoria med förslag till ändrade bestämmelser om avdrag för värdeminskning å jordbrukets driftbyggnader, får förbundet anföra följande.

De i promemorian föreslagna bestämmelserna i fråga om metod för beräkning av ingångsvärden å befintligt byggnadsbestånd förefaller så komplicerade, att förbundet närmast är böjt för att ansluta sig till vad byråchefen Filip Ericson anfört i sitt yttrande.

Förbundet har i sitt yttrande över promemoria med förslag till ändringar av bestämmelserna om förfarandet vid allmän fastighetstaxering framhållit att däri framlagt förslag att vid taxering av jordbruksfastighet värdera jorden för sig och byggnaderna för sig syntes väl motiverat och förbundet har därför tillstyrkt det samma. Genomföres detta förslag, kommer såsom byråchefen Ericson anfört frågan om värdsminskningsavdrag för lantbrukets driftbyggnader i annat läge och behovet av den i nu föreliggande betänkande föreslagna värderingsmetoden kan därför ifrågasättas.